κοῦφ-ος, lekki,	*Comp.* *κουφ-ό-τερος*,	*Sup.* *κουφ-ό-τατος*,	
ἰσχῦρ-ός, mocny,	- *ἰσχῦρ-ό-τερος*,	- *ἰσχυρ-ό-τατος*,	
λεπτ-ός, cienki,	- *λεπτ-ό-τερος*,	- *λεπτ-ό-τατος*,	
σφοδρ-ός, potężny,	- *σφοδρ-ό-τερος*,	- *σφοδρ-ό-τατος*,	
πικρ-ός, gorzki,	- *πικρ-ό-τερος*,	- *πικρ-ό-τατος*,	
σοφ-ός, mądry,	- *σοφ-ώ-τερος*,	- *σοφ-ώ-τατος*,	
ἐγῦρ-ός, pewny,	- *ἐγυρ-ώ-τερος*,	- *ἐγυρ-ώ-τατος*,	
ἄξι-ος, godny,	- *ἀξι-ώ-τερος*,	- *ἀξι-ώ-τατος*.	

Uwaga 1. Poeci attyccy przedłużają *ο* na *ω* po zgłosce długiéj przez następstwo niemé j i płynnéj, np. *εὐτεχνώτατος* od *εὔτεχνος*. Epicy dodają też czasem zakończenia *ώτερος*, *ώτατος*, do poprzedzającéj zgłoski długiéj, np. *δῖζῦρώτερος*, *δῖζῦρώτατος*.

Uwaga 2. Dwa Przymiotniki: *κενός*, próżny i *στενός*, wąski, zatrzymują *ο*, np. *κενότερος*.

2) Przymiotniki Ściągane na *εος* = *ους*, i *οος* = *ους*, ściągają się także w Stopniowaniu: w pierwszych ginie *ε* w *ω*, w drugich wtrąca się zgłoska *ες* po odrzuceniu końcowego *ος*, które to *ες* ściąga się z poprzedzającem *ο*, np.

πορφύρ-εος = *πορφυρ-οῦς* *ἁπλ-όος* = *ἁπλ-οῦς*
πορφυρεώτερος = *πορφυρ-ώ-τερος* *ἁπλο-έσ-τερος* = *ἁπλ-ούσ-τερος*
πορφυρεώτατος = *πορφυρ-ώ-τατος* *ἁπλο-έσ-τατος* = *ἁπλ-ούσ-τατος*

Tu także należą *Contracta* o dwóch zakończeniach na *ους* i *ουν*, np. *εὔν-οος* = *εὔν-ους*, *Neut.* *εὔν-οον* = *εὔν-ουν*, *Comp.* *εὐνο-έσ-τερος* = *εὐν-ούσ-τερος*, *Sup.* *εὐνο-έσ-τατος* = *εὐν-ούσ-τατος*.

Uwaga 3. Zakończone na *οος* stopniują się też bez ściągania, np. *ἁπλόος*, *ἁπλοώτερος*.

3) Następujące Przymiotniki na *αιος*: *γεραιός*, stary, *παλαιός*, dawny, *περαῖος*, z tamtéj strony, *σχολαῖος*, nieczynny, jako też Przymiotnik *φίλος*, przyjazny, przybierają cechy *τερος* i *τατος* po odrzuceniu całego zakończenia *ος*, np.

γεραι-ός, *Comp.* *γεραί-τερος*. *Sup.* *γεραί-τατος*
φίλ-ος, - *φίλ-τερος*, - *φίλ-τατος*.

Uwaga 4. *Παλαιός* i *σχολαῖος* stopniują się też regularnie: *παλαιότερος*, *σχολαιότερος*.

4) Następujące Przymiotniki na *ος*: *εὔδιος*, pogodny, *ἥσυχος*, spokojny, *ἴδιος*, właściwy, *ἴσος*, równy, *μέσος*, średni, *ὄρθριος*, ranny, rychły, *ὄψιος*, późny, *πρώϊος*, rychły i *φίλος*, miły, wtrącają po odrzuceniu końcowego *ος* zgłoskę *αι*, azatem:

μέσ-ος, *Comp.* *μεσ-αί-τερος*, *Sup.* *μεσ-αί-τατος*,
φίλ-ος, - *φιλ-αί-τερος*, - *φιλ-αί-τατος*.

Uwaga 5. Używana też jest czasem forma zwyczajną: *ἡσυχώτερος*, *ώτατος*, *φιλώτερος*, *φιλώτατος*. Przymiotnik więc *φίλος* trojako się stopniuje: najzwyczajniéjsza forma jest: *φίλτερος*, *φίλτατος*, najrzadsza *φιλώτερος*, *φιλώτατος*. Homer ma także *Comp.* *φιλίων*, a poeci att. *Sup.* *φίλιστος*.

Uwaga 6. Przymiotniki: *μέσος*, średni, i *νέος*, młody, mają też *Superl.* *μέσατος*, *νέατος*, ale wtenczas tylko, kiedy wyrażają następstwo: *μέσατος*, w pośrodku będący, *νέατος*, ostatni, *novissimus*. W prozie używane jest *νέατος* o tonach muzycznych (*νέατος φθόγγος*), i wtedy *Femin.* ściąga się: *νήτη*, najniższa strona.